

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ 23

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἄριθ. { Πρωτ. 1559
Διεκπ. 590 Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1929
Πρὸς τοὺς Σεβασμ. Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς τοῦ Κράτους ὑπάρχουσι καὶ φυλάσσονται ὅπως δῆποτε ἱερὰ κειμήλια, ὧν τινὰ ἔχουσι καὶ ἰδιαίτεραν ἀρχαιολογικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀξίαν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ φύλαξις καὶ ἡ ἀσφάλεια αὐτῶν δὲν εἶναι πανταχοῦ πλήρης, οἱ μὲν φιλόμαχοι καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἐξέφρασαν πολλάκις δίκαιον περὶ τοῦτου παρτίπον καὶ ἐζήτησαν τὴν προσήκουσαν τῶν ἀρμοσίων ἐνέργειαν ὑπὲρ τῆς ἐξασφάλισεως τῶν ἱερῶν κειμηλίων, συνέδη δ' ἐνιαχοῦ ὑπεξαιρέσεις πολιτισμολογικῶν ἀπὸ πάσης ἀπίστεως ἱερῶν ἀντικειμένων. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικαλουμένη διὰ τοῦτο τὴν ἰδιαίτεραν προσοχὴν καὶ μέριμναν Ἰμῶν, παρακαλεῖ Ἰμᾶς ὅπως δι' αὐτοπροσώπου ἐπιβλέψεως Ἰμῶν φροντίσητε ἵνα τὰ Ἡγουμενοσυμβούλια δικτηρῶσιν ἐν πάσῃ Μονῇ ἰδιαίτερα σκευοφυλάκεια ἐν καταλλήλῃ καὶ ἀπὸ πάσης ἀπίστεως ἀσφαλεστάτῃ διαμερισματι τῆς Μονῆς, ἐν ᾧ μετὰ ἐπιμελημένης τάξεως τοποθετούμενα νὰ φυλάσσωνται πάντα τὰ ἱερὰ κειμήλια, (ἱερὰ σκεύη, ἱερὰ ἄμφια, βιβλία καὶ εἴ τι ἕτερον) κατάγεγραμμένα ἐν ἰδιαίτερῷ κώδικι τῆς Μονῆς. Ὅσακις δὲ μεταβαίνητε εἰς τὰς Μονὰς, παρακαλεῖσθε νὰ ἐπιθεωρῆτε πάντοτε τὸ Σκευοφυλάκιον, κατὰ πᾶσαν δὲ παράδοσιν καὶ παραλαβὴν λόγῳ ἀλλαγῆς Ἡγλίου ν' ἀπαιτῆτε ὅπως ἐπισυνάπτηται σχετικὸν πρωτόκολλον παραδόσεως καὶ παραλαβῆς τῶν κειμηλίων. Ἐδνοήτου δ' οὔσης τῆς μεγίστης ἀνάγκης διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν κειμηλίων τῆς λήψεως τῶν διὰ τῆς παρούσης ὑποδεικνυμένων μέτρων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπιθυμεῖ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν αὐτῶν, συνιστῶσα πᾶσαν ἄλλην ἐξ ὑμετέρας πρωτοβουλίας μέριμναν κατὰ τὰς ἐκαστοχοῦ ὑπαρχούσας ἰδιαίτερας συνθήκας.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
- † Ὁ Ἀρτινοπολίτης καὶ Πανώνιανος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Προβένης ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Ἰκαρίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ.
- † Ὁ Ναυπакτιᾶς καὶ Ἐδρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
- † Ὁ Καλαβρυτιῶν καὶ Αἰγιάλειας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

ΑΝΑΣΤΗΣΩΜΕΝ ΗΜΑΣ ΑΥΤΟΥΣ

Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ
(Ἰωάν. ΙΑ' 25)

Ἀφιερῶνται εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ περισπουδάστους ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς, μετὰ τῶν τῆς εορτῆς τῶν εορτῶν ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν.

Γ'.—ΖΩΗ Η ΑΓΑΠΗ

Εἶπομεν καὶ ἐπνευλαμβάνομεν ὅτι ἀνάστασις καὶ ζωὴ ἐν τῇ χριστιανωσύνῃ δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῆ καὶ νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅτι συμβαίνει εἰς τὸ ἄτομον συμβαίνει καὶ εἰς πᾶσαν ὁμάδα ἀνθρώπων, εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς κοινῶνικὸν πλῆθος τῶν αὐτῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, εἰς Κράτη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νόμου καὶ εἰς Ἔθνη τῆς αὐτῆς θρησκείας καὶ γλώσσης. Τὸ ἄτομον ἢ τὸ πρόσωπον, ὁ λογικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἀνθρωπος δὲν ζῆ ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ τὸν ὁμοίον του ἀνθρώπον. Ὅπου ἡ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ζωὴ χαρᾶς δὲν ὑφίσταται: Ὅλη ἡ φύσις ἡ ἐμψυχος καὶ ἄψυχος, αὐτὰ τὰ θηρία τὰ ἄγρια ἀπολαύουν τῆς ἰδιαξούσης εἰς τὸ γένος καὶ εἶδος αὐτῶν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἀπὸ αὐτῆν τὴν ὑπαρξίαν των, διότι οὕτως εἶπειν ἡ μὲν ἀνόργανος καὶ ἄψυχος φύσις ἔχει τὴν ἀπόλαυσιν τῆς τάξεως ἐν τῇ κινήσει καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ συνεκτικότητι ἢ ἀνθρωπίνως εἶπειν, τῷ ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως καὶ καταστροφῆς, ἡ δὲ ἐμψυχος ὕλικὴ φύσις ἔχει τὴν χαρὰν τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ὁρμῶν καὶ τῆς πληρώσεως τῶν ἐξ ἐνστικτοῦ δρᾶξεων. Ὁ ἀνθρώπινος ὁμοῦς κόσμος, ὁ ἐκ φύσεως λογικὸς καὶ θρησκευτικὸς, δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ὁρμῶν καὶ τὴν πληρώσιν δρᾶξεων σωματικῶν, διότι δὲν εἶναι μόνον σῶμα καὶ αἰσθησις σώματος ὅπως τὰ ζῷα, ἀλλὰ ὅπως εἰς τὴν ζωὴν του φανερὸν γίνεται εἶναι ψυχὴ αἶσθησις, λογικὴ καὶ συναίσθηματικὴ, ὅπερ σημαίνει θρησκευτικὴ. Εἶναι ψυχὴ ἀθάνατος κατοικοῦσα ἐν σῶματι ὕλικῷ καὶ φθαρτῷ καὶ ἐκ φύσεως ὁρμῶσα εἰς τὸν ἰδεώδη κόσμον τὸν ἐκτὸς τῆς ὕλης. Ἡ θρησκεία θεραπεύει τὴν ὁρμὴν καὶ δρᾶξιν ταύτην, διότι εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς ἀρχὴν καὶ αἰτίαν εἶναι στανλισθημὰ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐνιαχίας φυσικότητος τῆς ψυχῆς, συναίσθημα δὲ ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ δημιουργήσαντος, πλάσαντος ἢ γεννήσαντος αὐτὴν Ὑπερτάτου καὶ Ἀνάρχου Ὄντος. Διὰ τοῦτα ἡ ἀληθινὴ θρησκεία εἶναι ἡ ἐκ τοῦ συναίσθηματος τῆς ἐξαρτήσεως ταύτης καθοριζομένη καὶ εἰς δόγματα διατυπωμένη. Πᾶσαι αἱ ἄλλαι θρησκείαι εἶναι αἱ θρησκείαι

τοῦ θαυμασμοῦ ἢ τοῦ φόβου ἐκ τῶν ἐν τῷ Σύμπαντι φαινόμενων καὶ συμβαινόντων διὰ τῶν ἐν αὐτῷ φυσικῶν νόμων. Ἡ θρησκεία τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Προφητῶν καὶ ἐν γένει ἡ τῆς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου περιόδου παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἦτο θρησκεία τοῦ τοιούτου συναισθήματος, διὰ τοῦτο ἦτο ἡ θρησκεία τῆς μονοθεΐας, ἦτο ἡ θρησκεία τοῦ πνεύματος, διότι ἀνύψωνε εἰς πνευματικὸν ἰδεώδη κόσμον. Ὁ Μωϋσῆς ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ εἶδε τὸν Θεὸν ὅσοι τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ἐγράψεν ἐπὶ πλακῶν τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ. Ἄλλὰ δὲν ἀνέβη ὁ ἀληθινὸς Μωϋσῆς, δηλ. ἡ ἅγια ψῦλος ψυχὴ του μόνον ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Σινᾶ. Ἐκεῖ καθ' εἰς ἀνθρώπος ἠδύνατο νὰ ἀναβῆ καὶ νὰ λέγῃ ὅτι τὸν Θεὸν εἶδεν. Ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ πνευματικοῦ συναισθήματος τῆς ἀύλου ψυχῆς του μὲ τὰ περὶ τῆς διανοίας του ὤρμησεν εἰς τὸν πνευματικὸν οὐρανὸν καὶ εὗρέθη ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβεν ὅπερ ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβῃ ἐξ ἐμπνεύσεως τοῦ ἀπειροτελείου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς πᾶσαι τὰς ἁγνάς ψυχὰς Πατριαρχῶν καὶ Προφητῶν. Τὸ αὐτό, — ἄλλ' εἰς σκοτεινὴν καὶ συγκεχυμένην ἔννοιαν — συνέβη εἰς τὸ γνήσιον φιλοσοφικὸν ἑλληνικὸν πνεῦμα τὸ ἐκπροσωπούμενον διὰ τοῦ Πλατωνικοῦ Σωκράτους. Τὸ Σωκρατικὸν δαιμόνιον ἦτο ἡ ἀνύψωσις τῆς σχετικῆς ἁγνῆς ἐνιαίας ἀύλου καὶ ἀθανάτου ψυχῆς, ἣν παρουσιάζει καὶ καθορίζει ἐν τῷ «Φαίδωνι» μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ ἐνός Θεοῦ τοῦ ἀνάρχου Ὑπεράτου Νοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς Δικαιοσύνης τῆς ἐν τῇ φυσικότητι τῆς ψυχῆς ἐνυπαρχούσης, ὡς διδάσκει ὁ αὐτὸς Πλατωνικὸς Σωκράτης διὰ τοῦ διαλόγου τοῦ καλουμένου «Γοργίας».

Ὁ Θεός, τὸν ὅποιον εἶδε τὸ πνεῦμα τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Προφητῶν καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἀνυψώθη τὸ πνεῦμα τοῦ Σωκράτους, αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Τὸν Θεὸν τοῦτον οὔτε ἠδυνήθη, οὔτε θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ κρημνίσῃ ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἔστω καὶ ἂν πάντα τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ συνομώσασιν ἐναντίον Του, ἔστω καὶ ἂν πᾶσαι αἱ κρατικαὶ δυνάμεις, πάντα τὰ στρατεύματα καὶ τὰ καταστρεπτικὰ μέσα τὰ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, τὰ διὰ τοῦ ἀέρος καὶ ἐκ τῶν βυθῶν τῆς θαλάσσης, τεθῶσιν ἀπὸ μιᾶς θελήσεως τῆς γενικῆς συνομοσίας, τεθῶσιν εἰς συστηματικὴν ἐπίμονον ἐχθρικὴν κίνησιν. Ἔστω καὶ ἂν πραγματοποιηθῆ τὸ ἀκριβῶς παριστῶν τὸ ἄσκοπον καὶ μάστιγον τοῦ τοιούτου τολμήματος Δαυτικὸν ἐρώτημα «Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. — Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτοῦ καὶ ἀπορριψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτοῦ. — Ὁ κατωικῶν ἐνούρανοις ἐκγελάσεται αὐτοὺς καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς...»

(Ψαλμ. Β').

Δὲν ἐκθρονίζεται ὁ ἀληθινὸς Θεός οὗτος ὑπὸ ἀνθρωπίνων δυνάμεων, διότι πρῶτον πρέπει νὰ ἐκόλληθῃ ἐκ τῶν στέρνων πάντων τῶν ἀνθρώπων τὸ ὄργανον τῆς ἀθανάτου ζωῆς αὐτῶν, τὸ ὅποιον εἶνε ἡ πνευματικὴ καρδία, τὸ κέντρον τοῦτο τῶν οὐρανίων συναισθημάτων. Τὸν ἐκθρονίζει μόνον ἡ παραφροσύνη τοῦ νοῦ ἢ συμβαίνουσα ἀπὸ τὴν διεφθαρμένην καὶ νεκρωμένην ὑπὸ τῆς ἐωσφορικῆς αἰήσεως καὶ ἡδονιστικῆς ἀκρασίας σαρκικῆν καρδίαν.

Ὁ Θεός, τὸν ὅποιον τὸ πνεῦμα τῶν Προφητῶν καὶ τῶν φιλοσόφων ἀπεκάλυψε εἶναι Θεὸς ἀγάπης. Εἶναι ἀγάπη. Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος καὶ ἡ τῶν Προφητῶν διδασκαλία εἶναι ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον. Τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. «Ἐξ ὀλης τῆς ψυχῆς, ἐξ ὀλης τῆς ἰσχύος, ἐξ ὀλης τῆς καρδίας». Τὴν δὲ πρὸς τὸν πλησίον ἴσῃν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἔχει ὁ ἀνθρώπος πρὸς ἑαυτὸν. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς βασικῆς τῆς καὶ θεμελιώδους ἐντολῆς δεικνύει, ὅπερ ἄνωτέρω ὑπεδείξαμεν, τὴν συναισθηματικὴν φυσικὴν ὁρμὴν τῆς ἀύλου ψυχῆς πρὸς τὸν Δημιουργὸν καὶ Πλάστην καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξάρτησιν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς, τὸ δεύτερον δεικνύει τὴν ἐκ τῆς ἐξαρτήσεως ταύτης ἐπικράτησιν τῆς ἀύλου ψυχῆς ἐπὶ τοῦ ὀλικοῦ σώματος καὶ τῆς παγκοσμίου ὕλης. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ συναισθηματικὴ ἀύλος ἐξάρτησις εἶναι τὸ διατιθεσθαι διαρκῶς πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ὅποιον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦτο βεβαιώνει ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς τὰς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς τῆς ἀύλου. Καὶ εἶναι αἱ φυσικαὶ αὗται ἐπιθυμίαι τῆς ψυχῆς: ἡ ἀληθεία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη. Ἡ πλήρωσις τῶν ἐπιθυμιῶν τούτων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ ἀγαθὸν δι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Τὸ σῶμα ἔχει ὀρέξεις καὶ ὄχι ἐπιθυμίας. Λέγονται αἱ ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίαι, ἀλλὰ μὲ τὸ ἰδιάζον πάντοτε ἐπιθετον «σαρκικαί». Ἡ πλήρωσις τῶν ἀσχέτων πρὸς τὴν σαρκικότητα φυσικῶν τῆς ψυχῆς ἐπιθυμιῶν, ἦτοι τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἡ πλήρωσις αὕτη εἶναι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν διὰ τὸν ἀνθρώπον. Τὸ ἀγαθὸν τοῦτο πηγάζει ἐκ τοῦ ὕψιστου ἀγαθοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάσθη, πρὸς τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦ συναισθήματος αὐτοῦ ἀναφέρεται, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς ἡ ψῦλος καὶ ἀθάνατος ψυχὴ αὐτοῦ. Μόνον ἡ πλήρωσις αὕτη χορταίνει καὶ εὐφραίνει τὴν ψυχὴν.

Ἴνα κατορθωθῆ δὲ ἡ πλήρωσις αὕτη τῶν ἐσωτερικῶν τριῶν τῆς ψυχῆς φυσικῶν ἐπιθυμιῶν ἀπαραίτητον εἶναι νὰ ἀποδειχθῆ καὶ νὰ ἐνστερνισθῆ αὕτη τὸ πρῶτον μέρος τῆς μεγάλης ἐντολῆς τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ τοῦ διὰ τοῦ Μωϋσεῶς λαλῆσαντος. Ἡ ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν ἄγει πρὸς τὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου αὐτοῦ. Ὁ νόμος οὗτος εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον

είναι ὁ Θεὸς εἰς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, εἶναι ἀγάπη. Καὶ σπουδάζει καὶ μαθαίνει ὁ ἄνθρωπος τὸν νόμον τοῦτον ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν σου, ἀπὸ τὴν πλάκα τῆς ψυχῆς του, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι γεγραμμένος ὁ νόμος οὗτος ἐξ αὐτῆς τῆς φυσικότητος τῆς. Ἡ πλάξ εἶναι ἡ συνείδησις ἡ ἄσχετος πρὸς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ οἱ ἐπὶ τῆς πλάκῃς ταύτης ἀναγινώσκοντες τὸν νόμον εἶναι ἡ δύναμις τῆς αὐτοσυνείδησιος. Αὐτὰ ἀποτελοῦσι τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τοῦ μὴ εἰς τὴν ἀμαρτιαν ἐκτραχισμένου ἀνθρώπου, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι παρὰ πάντων ἀναμφισβήτητα. Ὁ οὕτως ἀγαπῶν τὸν Θεὸν καὶ τοιαύτην ὑπακοὴν εἰς τὸν νόμον Αὐτοῦ ἔχων ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς φυσικότητος τῆς ψυχῆς του, αὐτὸς καὶ θὰ πράττῃ τὸ ἀγαθὸν εἰς πάντα πλησίον αὐτοῦ ἄνθρωπον, διότι δὲν δύναται νὰ θελήσῃ ποτὲ τὸ κακόν.

Τί ἐστὶ τὸ κακόν; Τὸ ἀντίθετον πρὸς τὰς φυσικὰς τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίας. Εἶναι τὸ ψεῦδος, ἡ ἀδικία, τὸ μίσος καὶ ἡ ἐχθροπάθεια. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὑπὸ τῆς ἀπειροτελείου Ἀγάπης, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ φυσικόν του εἶναι νὰ ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ ζῶσαν τὴν ἀγάπην καὶ νὰ ἀναφέρεται πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἀγάπην καὶ νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῆς ἢ ταῦτόν εἰπεῖν νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὸν αὐτοῦ ψυχὴν κατοικίαν τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγάπης κατὰ τὸ θεόπνευστον Ἰωάννου τοῦ θεολόγου ῥῆμα, «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Ἄ' Ἰωάνν. Δ', 16). Ἀλλὰ τί συνέδη; Ἡ ἀνθρωπότης ἤρχισε τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς ἀγαπῶσα καὶ εἰς τὴν φυσικότητα αὐτῆς εὐρισκομένη καὶ ζωὴν χαρᾶς, ζωὴν τοῦ Παραδείσου ἔχουσα. Ἠγάπα τὸν Θεόν, ὑπήκουεν εἰς τὸν Νόμον του, διότι ἠγάπα. Κατὰ τὴν ἀγίαν Γραφὴν ἤρξατο ὑπάρχουσα διὰ δύο προσώπων: ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικός. Καὶ αἴφνης ἐνφ' εἶχε τὴν χαρὰν, ἀπώλεσεν αὐτὴν ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς ὑπάρξεώς της, διότι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς εἰς τὸν νόμον αὐτῆς, ἐξέπεσεν εἰς τὴν νεκρότητα τῆς παρακοῆς καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ζωὴν τῆς θλίψεως καὶ τῆς δδάνης. Καὶ ἦλθε μετὰ χιλιάδας πολλὰς ἐτῶν αὐτὸς ὁ Δημιουργὸς καὶ πλάστης, αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς τῆς ἀγάπης, ἵνα τὴν νεκρὴν τῆς παρακοῆς ἀνθρωπὸν θερμάνῃ ἐκ τοῦ σύνεργου καὶ τὸν ἀνάστησῃ ἐκ τῆς νεκρότητος εἰς τὴν ζωὴν.

Ἴδου τὸ Μυστήριον τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καὶ δύναται τις νὰ ἐρωτήσῃ διαπορῶν: Πῶς τοῦτο ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεώς του ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ζωῆς εἰς τὴν νεκρότητα καὶ τὴν τῆς νεκρότητος θλίψιν; Πῶς ἐπέτρεψε τοῦτο ὁ ἀγαθὸς Δημιουργὸς καὶ Πλάστης αὐτοῦ; Μυστήριον ἀληθὲς ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀρχικὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν δ' ἀμέσου τῶν αἰώνων πορείαν του! . . . Μυστήριον διὰ τὸ πεπερασμένον τῆς ἀντιλήψεως τοῦ διαποροῦντος καὶ ἐρωτῶντος. Τολμηρὰ ἐκ πρώτης ἡμέρας θὰ εἶναι ἡ ἀπάντησις, ὅτι τοῦτο συνέδη ἀκρι-

βῶς διὰ τὴν θείαν ἀξίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπροικίσθη ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ ποιήσαντος Θεοῦ ποιηθεῖσα. Τολμηρὰ, ἀλλ' ἀληθῆς καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐξαγομένη. Ἴδου αὕτη: Ἐὰν συγκριθῶσιν οἱ αἰῶνες οἱ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου μέχρι σήμερον καὶ μέχρι αὐτῆς τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, ἐὰν συγκριθῶσι πρὸς τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς αἰωνίου καὶ ἀτελευτήτου ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῷ πνευματικῷ οὐρανῷ, οἱ αἰῶνες οὗτοι τῆς ἐπὶ γῆς ὑπάρξεώς του θὰ φανοῦν ὡς ἡμέραι τινὲς κατὰ τὸ εἰρημένον «χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς Σου, Κύριε, ὡς ἡ ἡμέρα ἡ ἐχθές». Λοιπὸν ἡ ἀπάντησις εἶναι θάσμιος καὶ παρὰ πάντων δεκτὴ. Ὁ Θεός, ὁ ἀπειροτέλειος νοῦς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχουν παρελθόντα καὶ μέλλοντα, ἀλλὰ τὰ πάντα παρόντα εἶναι, ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἀπείρου ἀγάπης Αὐτοῦ ἵνα καὶ ἐξ ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐλευθερίᾳ καταστῆ ἀξίος τῆς θείας ἀξίας τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ νὰ γείνη καὶ ἐξ ἑαυτοῦ προσήκον εἰς αὐτὸν τὸ παρὰ τοῦ Πνεύματος διὰ τοῦ Δαβὶδ εἰρημένον: «Θεοὶ ἐστὲ καὶ Υἱοὶ Ὑψίστου πάντες». Ἠγώισθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἐξήτησε τὴν δυναμὴν νὰ γείνη ἀξίος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη. Ὁ Θεὸς Πατὴρ ὁ πλάσας αὐτὸν ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ διὰ μέσου τῶσων αἰώνων καὶ ζωντανῆν τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην του διὰ τῆς ἀναδημιουργίας τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἀναδημιουργία ἤρξατο ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ ἀναδημιουργία εἶναι ἡ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἐσταυρωμένου τῆς Ἀγάπης φυσικὴ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ αὐλῇ καὶ ἀθανάτη ψυχῇ ἀναβίωσις τῆς ἀγάπης. Διὰ τοῦτο ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως λέγεται ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ ἐν τῷ πνεύματι τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀποστόλων καὶ ἀποστολικῶν Πατέρων καὶ διὰ τῶν ἐμπνευσμένων ἀγμάτων τῆς θείας λατρείας τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν τῆς Ἀναστάσεως καὶ πασῶν τῶν Κυριακῶν τοῦ ἐνικοῦτο, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀγάπη καὶ μόνον ὁ ἀγαπῶν αὐτὸν τηρεῖ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ὅτι ὁ Χριστὸς εὐρίσκειται μόνον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἀγαπώμενων. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν Χριστὸν καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν ζωντανὸς εἰς τὴν ψυχὴν του δὲν εἶναι, ἀρὰ ἀναστημένον τὸν ἑαυτὸν του δὲν αἰσθάνεται.

Τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας εἶναι πνεῦμα ἀγάπης. Διὰ τοῦτο ἡ ὀρθοδοξία εἶναι ὡς σύστημα ἡ θρησκεία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ τινὲς ὀρθόδοξοι λεγόμενοι ἀνήκουσιν ἀληθῶς καὶ οὐχὶ μόνον κατ' ὄνομα εἰς τὴν θρησκείαν ταύτην τῆς ψυχικῆς ἀναστάσεως; Ἴδου τί ὑπολείπεται τελευταῖον νὰ ἐξετάσωμεν, ἵνα εἰς ἡμᾶς αὐτοῦς τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς ἡμῶν στρέψωμεν καὶ ἀξιοὶ τῆς μεγάλης πρὸς ἡμᾶς δοθείσης παρὰ τοῦ Θεοῦ τιμῆς ἀναδειχθῶμεν.

† Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΡΤΗ, ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Εἴκοσι καὶ πέντε ὁλόκληρα ἔτη παρήλθον, ἀφ' ἧς ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἄρτης Γεννάδιος ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν, ἐν μέσῳ ἀντιξόδων περιστάσεων καὶ πολλῶν στενοχωριῶν, νὰ ἰδρῦση κατὰ τὸ 1904 τὴν Ἱερατικὴν Σχολήν, ἧς κατώρθωσε νὰ περιλάβῃ ὑπὸ τοὺς κόλπους αὐτῆς πληθὺν ὄλην νεανιῶν, οἵτινες θεῖα ζήλω κινούμενοι, ὡς ἔλαφοι διψαλέαι ἐκ τῶν ἐσχατιῶν τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐπὶ τὴν ζῶσαν καὶ ἀκένωτον πηγὴν προσερχόμενοι ἐμορφώθησαν καὶ μορφοῦνται ἔτι καὶ νῦν εἰς τὰ θεῖα ὄντως καὶ ζωήρουτα νάματα τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ ἄριστα παιδευόμενοι παραδίδονται εἰς χεῖρας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς φίλης Πατρίδος ἄξιοι τῆς ὑψίστης αὐτῶν ἀποστολῆς. Μετὰ καυχήσεως δὲ πραγματικῆς ἢ φωτοδόχου αὐτῆς Πηγῆς, ἢ Ἱερατικῆς Σχολῆς, τὴν τοιαύτην τούτων δράσιν παρατηροῦσα εὐφροσύνως ἀγάλλεται, ὅτι οἱ τρόφιμοι αὐτῆς, ἀντάξιοι τῆς θείας αὐτῶν ἀποστολῆς, εἰς σύμπασαν τὴν ἀγαπητὴν μας Πατρίδα διεσπάρησαν καὶ ὠφελίμως καὶ ἱεροπρεπέστατα τὰ ὑψίστα αὐτῶν καθήκοντα ἐπιτελοῦσι.

Ἡ ἀιρήνη δ' ἐνεργεῖα τοῦ ἤδη τοῦ; οἴκας τῆς Μητροπόλεως Ἄρτης ἐλέφ Θεοῦ ἄριστα διακυβερνῶντος Σεβ. Μητροπολίτου ἡμῶν Σπυρίδωνος, τοῦ ὄντως ἔργω τε καὶ λόγῳ ἐνθέρμου προασπιστοῦ τῆς Σχολῆς, ἢ Ἱερατικῆς Σχολῆς, κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα πενταετίαν τοσαύτην ἀκμὴν καὶ ἀνάπτυξιν ἔλαβεν, ὥστε καὶ τὸ ὄνομά της κατέστησε πάγκοινον καὶ ἐγένετο τὸ ἱερὸν καταφύγιον ὅλων τῶν ἀγνῶν καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἵτινες εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Πατρίδα θά παραδοθῶσι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψίστων ὑποχρεώσεων αὐτῶν.

Ἐπὶ τῇ 25ατηρίδι τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν Γ' Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν διὰ μονοεκκλησίας ἐτελέσθη πάνδημον μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων Ἰδρυτοῦ, Εὐσεργετῶν, Λωρητῶν, Ἐφόρων, Διευθυντῶν, Καθηγητῶν καὶ Μαθητῶν μετὰ σχετικῆς Δοξολογίας. Κατὰ δὲ τὸ ἀπόγευμα τῆς Δ' Κυριακῆς, μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς χορωδίας τῶν τελειοφοίτων ψαλεῖσαν φήμην τοῦ Ἀρχιερέως καὶ προστάτου τῆς Σχολῆς καὶ τὸ τροπαεῖον «Σῶσον Κύριε» ἐπηκολούθησε προσφώνησις τόσον πρὸς τὸν ἀποθανόντα ἀοίδιμον Ἰδρυτὴν τῆς Σχολῆς καὶ λοιποὺς Εὐσεργέτας, ὅσον καὶ πρὸς τὸν ἤδη Ἀρχιερέα μας ὑπὸ τοῦ τελειοφοίτου καὶ παλαιοῦ ἀρίστου μαθητοῦ τῆς Σχολῆς Ἀθαν. Κουκουσοῦλα.

Ταύτην διεδέχθη ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβ. κ. Σπυρίδωνος, ὅστις διὰ μακρῶν καὶ διὰ σοβρανοτάτων ἐπι-

χειρημάτων ἀπέδειξε πρὸς τοῦ ἀθρόως συναθροισθέντος συσσώμως λαοῦ τῆς Ἄρτης τὸ ὑψίστον ἔργον καὶ τὴν ὑψίστην ἀποστολήν, ἣν ἐξεπλήρωσε πραγματικῶτα καὶ ἐκπληροῖ ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὁλόκληρον ἢ Ἱερατικὴ Σχολή. Πρὸς ἐπίρρωσιν δὲ τῶν λεγομένων τούτων ἀνέγνωσεν ὁ Σεβ. καὶ θαυμασιωτάτας ἐπιστολάς τῶν κατὰ τόπους Ἀρχιερέων μας, οἵτινες εἰλικρινῶς συγχαίροντες τὴν Α. Σ. ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας διακηρύττουσι τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς. Τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβ. κ. Μητροπολίτου μας καταχειροκροτηθεῖσαν διαδέχεται ὁ ὕμνος τῶν Ἱεροσπουδαστῶν Ἄρτης, ἐκτελεσθεὶς ὑπὸ τῆς χορωδίας τῶν τελειοφοίτων, τὸ ᾄσμα «Τὸ Ἑλληνικὸν κῆμα» καὶ ἡ ἀνάλυσις τοῦ Κοροῆ ὡς παιδαγωγοῦ, ἐν ἣ ἐξετάσθη ἡ ἐπίδρασις τῶν γνωμῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἡμῶν. Τὴν ἀνάλυσιν ταύτην τελειότατα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως διεξήγαγεν ὁ ἐπίσης ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ ἀρίστων μαθητῶν τῆς Σχολῆς μας τελειοφοίτος Εὐάγγελος Μάλλιος, μεθ' ἧν ἐπηκολούθησε τὸ ᾄσμα «Ἐγὼ Μόλα» τοῦ Καλομοίρη. Μετὰ τοῦτο ὁ γηραιὸς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων γνώστης καὶ ἤδη τιμῶν τὴν Σχολήν μας ὡς φιλόλογος Καθηγητῆς τέως Ἑνυμνασιάρχης κ. Ἑμμαν. Σαγκριώτης ἀπήγγειλεν ἴδιον ποίημα πρὸς τὸν ἄλλοτε συμφοιτητὴν του ἀοίδιμον Μητροπολίτην Γεννάδιον καὶ πρὸς τὸν ἤδη ἀντάξιον διάδοχόν του Σεβ. Μητροπολίτην μας, τοὺς ὁποίους διεβεβαίωσε «ὅτι πρέπει νὰ ἔχωσι πεποίθησιν καὶ κρυφὴν χαρὰν, διότι τὸ ἔργον αὐτῶν ἡμέτερ τῇ ἡμέρᾳ συμπληρούμενον ἀναδεικνύεται ἔτι μᾶλλον καὶ ὅτι οἱ ὑπὲρ τῆς Σχολῆς μας φροντίδες, κόποι καὶ μόχθοι των ἐστέφθησαν πλήρως».

Τὸ ποίημα τοῦτο διαδέχεται ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἔργου τῆς Κασσιανῆς ὡς ἀρίστης ἑμνογράφου καὶ ἑμνοδοῦ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ ἐπίσης παλαιοῦ καὶ ἀρίστου τελειοφ. Λεων. Παπαδοπούλου, ὅστις ἐχειρίσθη τὸ θέμα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄριστα. Ὁμίλησεν ἔτι πρὸς τὸν Διευθυντῆ τῆς Ἱερατ. Σχολῆς καὶ παιδαγωγὸς κ. Ἰωαν. Σαγκριώτης, ὅστις διὰ θερμῶν καὶ ἐμπνευσμένων λόγων διεβεβαίωσε τοὺς πάντας ὅτι ἡ Σχολὴ μας ἔδρασε καὶ δεῖ καὶ θὰ δεῖ αἰωνίως καὶ ἀθορόβως. Δι' ὠραίας δὲ ἀποστροφῆς ἐν τέλει προσεκάλεσε τοὺς φιλοτίμους κατοικοὺς τῆς πόλεως Ἄρτης νὰ περιφρονήσῃσι τὴν Σχολήν διὰ πραγματικῆς προστασίας καὶ ἀγάπης, διότι αὕτη εἶνε ὄντως ἄξιον καὶ σεμνότατον κόσμημα καὶ ἐγκαλῶπισμα τῆς πόλεως ταύτης. Μετὰ τοῦτο ἀπαγγέλλεται ὁ διάλογος «Ἡ Σημαία» ὑπὸ τῶν τελειοφ. καὶ ἀρίστων ἰεῶν τῆς Σχολῆς Ἱ. Ἀσανίτη καὶ Π. Φρένιζου καὶ ἐπακολουθεῖ

τὸ ἔσμα «ή σημαία» ὑπὸ τῆς χορφῆς. Τέλος παρηκολουθήσαμεν τὴν με ἀρχαϊκὰς ἐνδυμασίαις ἐπὶ σκηνῆς ἐπίτηδες εἰς τὸν περίβολον τῆς Σχολῆς κατασκευασθείσης ἀπόδοσιν θαυμασιώτατα καὶ τελειότατα μερῶν τοῦ δράματος τοῦ Σοφοκλέους «Ἡλέκτρα» μετὰ τοῦ προλόγου καὶ τέλους αὐτοῦ διδαχθέντος καὶ εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν μεταφερθέντος ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἑλλ. Γραμμάτων τῆς Σχολῆς μας κ. Ἑμμαν. Σαγκριώτη, εἰς ὃν ἀπευθύνομεν θερμὰ συγχαρητήρια.

Ἡ δὲ χορφῆ τῶν τελιοφοίτων ὑπὸ τὴν Δ)σιν αὐτοῦ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς καὶ Διπλωματούχου τοῦ ᾠδείου Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννου Σαγκριώτη κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ δράματος ἐξετέλεσε τὰ χορικά τῆς «Ἡλέκτρας» εἰς ἀρχαῖον ἑλληνικὸν μέτρον καὶ γλώσσαν τελειότατα. Τὰ ἔσματα καὶ ἡ τελεία γνῶσις τῆς εὐρ. μουσικῆς διδάσκονται προσωπικῶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἔχοντος δικαιοῦτα τὴν γνώμην ὅτι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Ἱερατ. Σχολῶν πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τελειότατα κατηρτισμένοι ἵνα δυνηθῶσι καὶ ὑπὸ τὰς δύο αὐτῶν ὑποουργίας νὰ γίνωσιν ὠφέλιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ ὡς διδάσκαλοι καὶ ὡς ἀναμορφωταί τῆς νεολαίας, καὶ ὡς ἱερεῖς καὶ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου.

Τοιαύτην λοιπὸν Σχολήν, ἣτις ἀθορύβως ὅλως ἐργαζομένη κατάρθωσε θαύματα ὄντως κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα πενταετίαν τὰ ἐπιτελέση, τοιαύτην Σχολὴν ὀφείλει καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος νὰ προσταθῆ. Ρίπτομεν διὰ τοῦ ἐπισήμου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὄργανου τὴν γνώμην, ὅτι τῶρα, ὅτε ἐκ τῆς καταργήσεως διὰ τῶν νέων Ἑκπαιδευτικῶν Νομοσχεδίων τῶν Ἱερατ. Σχολῶν κίνδυνος εἶνε μέγας καὶ ἄμεσος, ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία συγχρόνως νὰ περιφρουρήσῃ καὶ προσταθῆ τὸν θαυμασιώτατον ὄντως θεσμόν τῶν Ἱερατ. Σχολῶν, τελιοποιοῦσαι δὲ καὶ συμπληροῦσαι τοῦτον διὰ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν καὶ διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρίστων καὶ τελιοτάτων ἀπὸ παιδαγωγικῆς ἀπόψεως, ὡς διδακτικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, ἀναγάγωσι ταύτας εἰς τὸ περίοπτον ἐκεῖνο σημεῖον, οὕτως ὥστε αὐταὶ καὶ ὑπὸ τὰς δύο αὐτῶν ἀποστολάς τὴν θρησκευτικὴν καὶ παιδαγωγικὴν ἀποτελέσωσι θαύματα καὶ χρησιμεύωσι ὡς τὰ φωτοβόλα ἐκεῖνα κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις νέοι, σφρηλατούμενοι καταλλήλως, θὰ δύνανται κατόπιν, ὡς ἱεραπόστολοι, ἔθναπόστολοι καὶ ἀναμορφωταί τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας νὰ καταστῶσιν.

ΑΡΤΑΙΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἑβδομαχορμνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εὐαγγέλιον	Ἦχοι
ΙΩΝΙΟΣ	2: Κυρ. Ε' Σαμαρεί.	Κυρ. Ε' Σαμαρεί.	Ζ'	δ'
	9: > ζ' τοῦ Τυφ.	> ζ' τοῦ Τυφ.	Η'	πλ α
	16: > Ζ' Ἀγ. Πατέρ.	> Ζ' Ἀγ. Πατέρ.	Ι'	πλ β'
	23: > Η' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	> Η' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	—	—
	30: > Α' Ματθαίου	τῶν Ἀγ. Ἀποστ.	Α'	πλ δ'

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πρὸς κέντρα.

Αἱ ἐκ Ρωσίας νεώτεροι εἰδήσεις μαρτυροῦσιν ὅτι ὅσοφ περισσότερο ἐντείνεται ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων ὁ κατὰ τῆς θρησκείας πόλεμος, τόσοφ ἐμπεδώτεροι ἀποβαίνουναι αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις. Πλείστα μέλη τῶν λεγομένων ἐπαγγελματικῶν συνδέσμων εἶνε ζηλωταὶ χριστιανοὶ μηδαμῶς ἀποκρύπτουτες τοῦτο, δὲν δύνανται δὲ ν' ἀποκλεισθῶσι τῶν συνδέσμων τῶν διότι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ὀλιγότητος τῶν ἀθέων μελῶν, κατ' ἀνάγκην θὰ διελεύοντο. Τῶν μπολσεβίκων ἀπαγορευσάντων τὴν εἰς τὴν Ρωσίαν εἰσαγωγὴν ἀντιτύπων τῆς ἁγίας Γραφῆς, οἱ ἐν Οὐκράϊνᾳ βαπτισταὶ πρόεβησαν εἰς ἰδίαν ἐκδοσὴν αὐτῆς καὶ ἐξέθησαν εἰς πώλησιν. Χωρικοὶ πληροφοροῦμενοι τοῦτο ἀφίκοντο εἰς Χάρκοβον ἐκ μακροτάτων ἀποστάσεων διὰ νὰ προμηθευθῶσι τὴν ἁγ. Γραφήν. Ὅτι οἱ μπολσεβίκοι θὰ σοφισθῶσι καὶ ἄλλα δρακοντεῖοτερα μέτρα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶνε εὐνόητον. Ἄλλ' ἂς ἐφευρεθῶσι καὶ αὐτὰ διὰ νὰ ἐκκαθαρισθῆ ἐπὶ τέλους ὀριστικῶς ἡ κατάστασις καὶ νὰ ἀπομεινωσι ὡς δύναμις τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου ὅσα στοιχεῖα ἀπετέλουν καὶ ἀποτελοῦσιν ἀρνητικὸν τοῦρωσικοῦ Χριστιανισμοῦ κτῆμα.

Πολιτικὴ θρησκεία.

Παρὰ τὴν ὑπογραφείσαν μεταξὺ τοῦ Κυρηναλίου καὶ τοῦ Βατικανοῦ πόλυκροτον συνθήκην διαλλαγῆς δὲν φαίνεται ἐπελθούσα πλήρης καὶ οὐσιαστικὴ συμφωνία καὶ συνεννόησις μεταξὺ τῆς συγχρόνου πολιτικῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, Ὁ παπισμὸς μίαν μόνην δυνατὴν συμφωνίαν ἀναγνωρίζει καὶ διακηρύττει: τὴν ἀπόλυτον εἰς αὐτὸν ὑποταγήν. Ἄλλ' ἐξ ἄλλου τὸ αὐτὸ ἀπολυταρχικὸν πνεῦμα διακρίνει καὶ τὸν σύγχρονον φασιστικὸν σωβινισμόν: τὴν ὀλοκληρωτικὴν ἔλλειψιν ἀνοχῆς οἰαοδήποτε ἄλλης πολιτικῆς ἰδεολογίας. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἐξεδηλώθη πρὸ τινος ἐν αὐταῖς ταῖς σελίσαι τοῦ ἐπισήμου παπικοῦ ὄργανου «Osservatore Romano» καὶ τοῦ φασιστικοῦ τύπου, ἐριζόντων περὶ «πολιτικῆς θρησκείας». Ἀπὸ τοῦ φασιστικοῦ στρατοπέδου ἐτονίζετο ὅτι ὁ φασισμὸς ἀντιτάσσει κατὰ τῆς θρησκευτικῆς

διδασκαλίας του κατολικοισμού την ιδίαν έαυτου ιδεολογίαν κυριολεκτικῶς ὡς θρησκείαν. Δὲν εἶνε ἀρεστόν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους ὅτι αἱ φασιστικαὶ ἡμερησίδες ἀμιλοῦσι π.χ. περὶ «φασιστικοῦ τελετουργικοῦ», περὶ «ἁγίων τόπων» τῆς πατρίδος, περὶ τῆς κθείας Ἰταλίας», περὶ «λαμπάων — ἀφιερωμάτων πρὸς τελετουργικοὺς σκοποὺς», περὶ «ἁγίων μαρτύρων τῆς φασιστικῆς ὑποθέσεως», καὶ περὶ τῶν ἔκ τῶν φασιστῶν χρησιμοποιοῦντων ὀλοκληρῶν χωρῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρὸς ἐπιτυχίαν μείζονος ἡμοσύτητος πρὸς τὴν θρησκείαν. Εἰς τὰ φασιστικὰ σύμβολα ἀποπέμπονται οἱ αἱ τιμαὶ καὶ εἰς τὴν θείαν Εὐχαριστίαν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ. Πᾶσα ἀπομίμησις θρησκευτικῶν τελετῶν χαρακτηρίζεται ὡς χωροῦσα πέραν καὶ τῶν ἀποπειρῶν τῆς ἐθνικῆς ἀρχαιότητος, ὡς ἐγκλείουσα ἀποθέωσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κρίτους, τούτου δ' ἕνεκα ἀπὸ μακροῦ συζητεῖται ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις τοῦ Βατικανοῦ ἂν δὲν πρέπη ν' ἀρχίσῃ πολεμικὴ ἐκστρατεία κατὰ τοῦ ἐθνικοσοβιτισμοῦ. Εἶνε ἄξιον προσοχῆς ὅτι τοιαῦτα δυσμενῆ διὰ τὸν φασισμόν δημοσιεύματα ἔβλεπον τὸ φῶς κατ' αὐτὸν τὸν τερματισμὸν τῶν διαπραγματεύσεων μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ ἐκκλησίας περὶ τῆς λύσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ζητήματος.

Διαλύσεως αἴτιο.

Ὁ κατολικὸς Τύπος μετ' ἀνησυχίας σημειοὶ τὴν ἀπὸ τινος ἐν Βιέννῃ παρατηρουμένην ἀθρόαν σχεδὸν ἐξόδον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Τῷ 1937 τοιαῦτα ἀρνηοθρησκείαι ἐσημειώθησαν 31.701, ὧν αἱ 28.837 ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ὡς αἴτια τοῦ φαινομένου φέρεται ἢ ἐκεῖ ἐνεργὸς εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνάμιξις τῶν κλήρων. Ἐφ' ὅσων οἱ κληρικοὶ προσπαθοῦσι νὰ συγκαταρῶσιν εἰς χεῖράς των τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἐπόμενον εἶνε τὰ ποιμαντορικὰ καθήκοντα νὰ ἀναλάβωσι οἱ ἄρθολογισταὶ καὶ οἱ κομμουνισταί. Ἡ πολιτικῶς προσπαθοῦσα νὰ ἐπικρατήσῃ Ἐκκλησία φυσικὸν εἶνε νὰ πειράται νὰ συκρατήται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ διὰ τῆς δικτατορίας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναται πλέον σημερον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ πολιτικὴ τῶν βλασιωστηρίων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως δ' ἂν τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ἀρνηοθρησκούς, ἡ πολιτικολογία τοῦ κλήρου ἐξωθεῖ εἰς τὴν διάλυσιν τῆς Ἐκκλησίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνεδρίασε δις τὴν ἑβδομάδα ταύτην, Τρίτην καὶ Σάββατον, τὴν δευτέραν δὲ συνεδρίαν συνεκρότησε ἐν τῇ ἀνακαινισθεισῇ καὶ με-

γαλυνθείσῃ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων μετὰ τὴν τέλεισιν ἁγιασμοῦ.

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος παρέστη ἐν σώματι κατὰ τὴν ὀρθοδοξίαν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κατὰ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην.

Ἡ ὁρισθεῖσα ὑπὸ τῆς Δ. Ι. Συνόδου Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Νικοπόλεως καὶ Πρεβίξης Ἰσακίμ καὶ Ἰωακίμ Νεοφύτου Ἐφῆδων καὶ Λεβιδείας Συνεσίτου ἀπέβαλεν εἰς αὐτὴν τὸ καταρτισθὲν ἀγῶδιον νόμισμα περὶ οὐσιώσεως καὶ συντηρήσεως Μητροπολιτικῶν Ἱεροσείων πρὸς μελέτην καὶ ἐπιεξεργασίαν.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Τρίτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Δ. Ι. Σύνοδον Ὑπόμνημα τοῦ Ἑτοπτικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν περὶ τῶν Ἱεραικῶν Σχολῶν, ὅπερ ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐέκρινε. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο δημοσιευθήσεται προσεχῶς.

— Ἀνεκοινώθη τῇ Δ. Ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος, ὅτι γενομένης ἐκλογῆς Ἑγουμενοσυμβουλίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγνουῦντος. — Ταξιαρχῶν, ἐξελέγησαν Ἑγούμενος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χαρίτων Χαμακιώτης καὶ Σύμβουλοι οἱ Ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος Ἀνδρίτσου καὶ Ἱεροδιάκονος Πέτρος Μητροβγένης.

— Ὁσαύτως ἀνεκοινώθη τῇ Δ. Ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος, ὅτι γενομένης ἐκλογῆς Ἑγουμενοσυμβουλίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Καρακαλά, ἐξελέγησαν Ἑγούμενος ὁ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Τριανταφύλλου, καὶ Σύμβουλοι οἱ Ἱερομόναχος Θεόφιλος Ἰωάννου καὶ μοναχὸς Ἡσαΐας Διαμαντῆς.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῳ Ἐδέσσης ἐνὸς μηνὸς ἀπουσίας ἄδεια διὰ Λουτράλιον πρὸς θεοπραξίαν τῆς πασχούσης ὑγείας αὐτοῦ.

— Προερχόμενος ἐξ Ἱερῶν Σολυμῶν, ὅπου μετέβη πρὸς προσκύησιν τῶν Ἁγίων Τόπων, ἐπισκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Βούλγαρος Ἐπίσκοπος Βαλαάμ.

— Ἐνεκρίθη ἵνα χορηγηθῇ, τῷ Π. Β. Ζαφείρη Σκελλεσῶφ, Ἐφημερίῳ Κιομαίων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως καὶ Πρωγονιανῆς, ἀόριστος ἀπουσίας ἄδεια δι' Ἀμερικὴν, καὶ ὅσον προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Βιστωνῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΟΡΨΟΛΕΩΣ

Καὶ ἐγκύριος ἐξ Ἀλβανίας πληροφωρίας, ἀπελύθησαν οἱ συλληφθέντες ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τοῦ καθεστῶτος ἰὸ ἠμογενεῖς, οἱ ὅποιοι εἶχαν συλληφθῆναι ὑπὸ τῶν Ἀλβανικῶν ἀρχῶν κατὰ τὴν ἐν Δεσβιτσάνῃ ἐπίσκεψιν τοῦ νέου μητροπολίτου Ἀργυροκάστρου, κατόπιν τῆς ἀτοδοκιμασίας του ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν, οἱ ὅποιοι ἀπέσχον πάσης μετ' αὐτοῦ ἐπαφῆς, ἐγλεισθέντες εἰς τὰς οἰκίας των κατὰ τὴν διάρ-

κειαν τῆς εἰς τὸ χωρίον τῶν παραμονῆς τοῦ μητροπολίτου. Παραμένουν ὅμως ἀκόμη κρατούμενοι ὑπὸ ἀπομόνωσιν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ Δελβίνου, οἱ δὲ ποιοὶ μέλλον νὰ δικασθῶσιν ὑπὸ ἐκτάκτου εἰδικοῦ πολιτικοῦ Δικαστηρίου, ἐνῶ κατὰ τῶν εισελθόντων βιασῶς εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ διαταραξάντων τὴν ἐκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου μουσουλμάνων ταραξιών οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη. Ὁ δὲ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀπολυθεὶς, μετὰ μακρὰν παραμονὴν εἰς τὰς φυλακάς, πρόκριτος Ἀργυροκάστρου Σαχίνης, συνελήφθη τὴν 31ην Μαΐου ἐκ νέου, κατηγορούμενος ἐπὶ συμμετοχῇ εἰς τὰ γεγονότα τῆς Δερβιτσάνης, καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῆ κανεὶς, ἐὰν οἱ ἀπολυθέντες Δερβιτσανιώται συλληφθοῦν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπὸ νέαν πρόφασιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ 26 παρελθόντος μηνὸς ὡς ἀναγράφει ὁ «Πάνταινος» ἱερουργήσας ὁ Πατριάρχης ἐν τῷ Ναῶ Ἁγίου Σάβα ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον Ἰωάννην Παπαδόπουλον Διευθυντὴν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου καὶ τοῦ «Πανταίνου». Ἐν τῷ τέλει δὲ τῆς λειτουργίας ἐχειροθέτησεν αὐτὸν εἰς Κατηχητὴν τοῦ Ἁγιοτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας ἀπονεύμας αὐτῷ ἐπιγονάτιον καὶ σταυρὸν τοῦ στήθους. Ἀπέτεινε δὲ αὐτῷ ἐπὶ τῇ χειροθεσίᾳ καὶ πατρικὰς παραινέσεις σχετικὰς πρὸς τὴν Διακονίαν αὐτοῦ ὁρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστολικοῦ «Οἱ καλῶς προσετώτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν μάλιστα δὲ οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ». Μετὰ μεσημβρίαν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γ. Ἐπιτρόπου Ἁγίου Τριπόλεως ἐπισκέφθη αὐτὸν εἰς τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον καὶ συνεχάρη ἐπὶ τῇ προαγωγῇ.

Τὴν διευθύνειν τοῦ Ὁρφανοτροφείου ἀγαλαμβάνει ὁ Κατηχητὴς Γ. Παπαδόπουλος ἀπαλλασσόμενος τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Πανταίνου». Ἡ ἔνωσις τῆς διευθύνσεως Ἱεροδιδασκαλείου καὶ Ὁρφανοτροφείου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ εὐλαβεστάτου Κατηχητοῦ γίνεται ὑπὸ δοκιμὴν ἐλπίδι εἰς νὰ ἀποδειχθῇ συμφέρουσα εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἰδρύματα τὰ ὁποῖα ἐσχεδιάσθησαν ἐξ ἀρχῆς ὅπως τὸ ἐν βοηθῆται διὰ τοῦ ἄλλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ περιοδικὸν «Ὁ Ἄθεος» ἀναγράφει πλείστας περιπτώσεις θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἐργατικῶν κύκλων τῆς Ρωσίας, ἀποδίδει δὲ τὴν κίνησιν ταύτην εἰς τὴν «ἐφοδον» καὶ τὴν «πίσειν» τῶν κληρικῶν εἰς τὰ διάφορα ἐργατικά κέντρα.

— Ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀναγράφει πολυαρίθμους περιπτώσεις καταργήσεως μονῶν καὶ ναῶν, συλλήψεων ἱερέων καὶ μελῶν ἐκκλησιαστικῶν (ἐνοριακῶν) συμβουλίων, ἀφαιρέσεως κωδῶνων καὶ ἄλλων σκανδαλωδῶν προσβολῶν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Ρουμανικὴ Βουλὴ μετὰ τὴν Γερουσίαν ἐπεκύρωσε τὴν συναφθεῖσαν ἐσχάτως θρησκευτικὴν συνθήκην μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Βατικανοῦ διὰ ψήφων 197 κατὰ 1. Ἐπομένως ἡ συνθήκη αὕτη ἐπεκυρώθη σχεδὸν παμφηφεί. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ἐγένετο δεκτὸν διὰ θεσμῶν ἐπιδοκιμασιῶν.

— Κατὰ τὰς ἡμετέρας ἐκ Ρουμανίας πληροφορίας τὸ πρόβλημα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑπὲρ οὐδεμιᾶς τῶν διαφερομένων μερίδων εἶχε λυθῆ κατὰ τρόπον ὀριστικόν. Διότι ἡ μὲν ἐπίσημος Ρουμανία ἠκολούθησε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ νέον Πασχάλιον, τὸ μέγιστον ὅμως τοῦ ὀρθοδόξου ρουμανικοῦ λαοῦ καὶ ὀλόκληρος ἀνεξαιρέτως ὁ πληθυσμὸς τῆς Βεσσαραβίας ἀπέμεινα πιστοὶ εἰς τὸ ὑπὸ συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παραδεδεγμένον Πασχάλιον, οὕτω δὲ ἐώρτασαν τὸ Πάσχα τῇ 5 τοῦ Μαΐου.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἰταλίας προσεχῶς θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πάπαν εἰς τὸ Βατικανὸν ἐπίσημος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας καὶ εἶτα ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας κ. Μουσολίνι.

— Μεταξὺ Νεαπόλεως καὶ Ρώμης ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους Μόντε Κασίνο εἶνε ἰδρυμένη ἡ διάσημος μονὴ τῶν Βενεδικτίνων μοναχῶν, ἧτις ἐτοιμάζεται νὰ ἑορτάσῃ ἐφέτος τὴν 1400ὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἰδρυσεώς της. Τὴν μονὴν ταύτην ἴδρυσεν τῷ 529 ὁ ἅγ. Βενέδικτος, θεωρούμενος πατριάρχης τοῦ δυτικοῦ μοναχισμοῦ τοῦ τηρήσαντος τὴν πειθαρχίαν τοῦ ἀνατολικοῦ ἀσκητικοῦ βίου. Τὴν τοποθεσίαν ταύτην, κατὰ τὴν δυτικὴν παράδοσιν τέως ἀφιερωμένην εἰς τὴν λατρείαν τῶν θεῶν τῆς εἰδωλολατρίας καὶ εἰδικότερον, τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ἅγ. Βενέδικτος ἀπαρτίσσε νὰ καθάρῃ καὶ ἐξαγιάσῃ, μετὰ μακρὰς δὲ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχὰς προσεκάλεσε τοὺς πέριξ πληθυσμοὺς πρὸς κατακρήμνισιν τῶν νημειῶν τοῦ ἔθνισμοῦ, οὕτω δ' ἰδρύθη ἔκτοτε τὸ φερώνυμον τοῦ Βενεδίκτου μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἀπέβη ἀντικείμενον προσκυνήματος πολυαρίθμων εὐσεβῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως ἐπισκέφθη τὴν μονὴν καὶ ὁ Βοκκάκιος πρὸς μελέτην τῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς ἀποκειμένων χειρογράφων, ἐξ ὧν κρύφα ἀπεκόμισεν τὰ συγγράμματα τοῦ Τακίτου. Ἄτινα σήμερον τηροῦνται ἐν τῇ Λαυρεντιανῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Φλορεντίας. Ἡ μονὴ ἀνέκαθεν ἐφημιζέτο διὰ τὸν πλοῦτον τοῦ ταμείου της, σήμερον δὲ πρὸς πανηγυρικωτέραν ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ ἐμφάνισιν αὐτῆς πολυτελέσταται προετοιμασθαὶ τελοῦνται, οἷον κατασκευὴ ἀσφαλοστρώτων λεωφόρων διὰ τὰ αὐτοκίνητα, κρεμαστοὶ σιδηρόδρομοι, σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ κλ. Εἶνε τοσαύτη ἡ πολυτελής τῆς μονῆς ἐμφάνισις ὥστε οὐδὲν ὑπομνησκει εἰς τὸν ἐπισκέπτην τὴν εὐαγγελικὴν πτωχείαν. Πανταχοῦ πλοῦτος καὶ πολυτέλεια σχεδὸν βασιλική.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθη τὸ Δ' Τεύχος τῶν Ὁμιλῶν εἰς τὰ Ἐδαγγεῖα καὶ τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Μ. Διδασκάλου κ. Μιχ. Γ. Γαλανοῦ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον θέλει ἀνεργῆσαι ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τὴν 19ην ἰσταμένου μηνὸς ἡμέραν Τετάρτην καὶ ἕραν 10-12 π. μ. πλειοδοτικὴν δημοκρασίαν ἐκποιήσεως τῶν παρ' αὐτῷ εὐρισκομένων ἱερῶν ἀμφίων προερχομένων ἐκ κληρονομικῶν ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

**ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ**

Α' ΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5982 τοῦ 1928 ἐγκυκλίου
τῆς Ἱ. Συνόδου

	Δρχ.
Ναός Μαζεϊκῶν (Καλαβρύτων)	250 00
Ἱερ. Ἱ. Μαντζουράνης (Βούρβουλα—Μαντινείας)	31.00
Μητροπολίτης Δημητριάδος	4210 00
Ἐνορία Κοσμά (Κυνουρίας)	80 00
Ἰωάννης Πατσολιάς	1560.00
Ἱερεὺς Βασ. Κουλολιάς (Σιλιμίνα—Μαντινείας)	125.00
» Βασ. Σπέης (Πάπαρι Μαντινείας)	105.00
Ἱερά Μητρόπολις Σύρου κλπ.	2000.00
Κ. Δ. Τζαραβίνος (Περθόφιον—Μαντινείας)	60.00
Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας	1870.80
» Ἄρτης	1736.90
» Κεφαλληνίας	3239.70
Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπος—Ἀστρους Μαντινείας	180.00
Ἐνορ. Ἐπιτροπεία Κώμης—Μαντινείας	25 00
» Πλατάνου—Κυνουρίας	50 00
Μητροπολίτης Καλαβρύτων	7 92.90
» Ἐλασσόνας	1234.00
» Πατρῶν	7300.00
» Τρίκκης καὶ Σταγῶν	6000 00
Ἱερ. Ναός Νεοτάνης—Μαντινείας	125.00
Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κλπ.	87.50
» Τριφυλίας κλπ.	310.00
Τοποτηρητὴς Φωκίδος	2835 00
Μητροπολίτης Γόρτυνος κλπ.	2500.00
» Λαρίσης	1000.00
» Λαρίσης	3066.50
» Μεσσηνίας	2230.00
» Χαλκίδος	3850.00
» Θάσου	4770 00
» Ἀκαρνανίας κλπ.	780 00
» Ζακύνθου	9000.00
» Μονεμβασίας κλ.	2160.00
» Δημητριάδος	4116.00
» Ἡλείας	1500.00
Ἱερ. Ναός Ἀγ. Ζώνης (Ἀρχιεπισκοπῆς—Ἀθηνῶν)	3500.00
Ἐνορία Τριποτάμων Μητροπόλεως—Καλαβρύτων κλπ.)	1645.00
Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως	3 00
» Λαρίσης	2500 00
	2380.00

ἐν ὄλῳ Δρχ. 85.635 30

Β'. ΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

Ἐκ προηγουμένου πίνακος («Ἐκκλησίαι» Δ, 11)	2 540.50
Ἱερεὺς Νικόλαος Καστρέιτης (Κουφάλα Εἰδουτα- νίας)	60.—
Ἀσπασία Κυριακοῦ	300.—
Ναός Ἀγ. Ἐλευθερίου Ἀθηνῶν	107.—
Ταξιαρχῶν	300.—
Ἀγ. Αἰκατερίνη Πλάκας	252.—
» Φιλίππου Ἀθηνῶν	343 —
Προφ. Δανιὴλ	225.—
Γρηγ. Δροσόπουλος ἐκ κληροδοτήματος ἀδελφοῦ του Ἰω. Δ. Δροσοπούλου	1.050.—
Ναός Ἀγ. Τριάδος Κεραμεικοῦ Ἀθηνῶν	200.—
» Νικολάου Φιλοπάππου	227.—
» Πολυκάστου	85.—
» Νικολάου Πευκακίων	800.—
» Θεοτόκου Ρόμβης	395.—
Ἀνόνημα δι' Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Κολιοπούλου	210.—
Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης	1 175.—
Μονὴ Γηροκομείου Πατρῶν	500.—
Ναός Χρυσοκαστριωτίσσης Ἀθηνῶν	600.—
» Μοναστηρακίου	500.—
Μονὴ Πάτμου	10 000.—

Εἰς Μεταφορὰν 19,869.50

Ἐκ μεταφορᾶς 19,869.50	
Διά Σεβ. Μητροπολίτου Ἄρτης (προσφορὰ εὐσε- βοῦς γυναικῶς)	1 500.—
Δι' Ἀρχιμ. Σωφρ. Παπακυριακοῦ (Μ. Παλαμᾶ)	1.000.—
Μητροπολίτης Θήρας Ἀγαθάγγελος	1 101 40
Διά Γραμματέως Ἱ. Συνόδου ἐκ διαφόρων	7 473.—
Ἱερεὺς Γεώργιος Μακρῆς (προσφοραὶ εὐσεβῶν γυ- ναικῶν)	860.—
Δήμαρχος Διδμοτεῖχου	5.000.—
Λεωνίδας Κότταρης ἐκ Δαδίου	100.—
Διά Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας Κοινότης Μα- χαλά	1.000.—
Κ. Παπαδόπουλος Ἡπειρώτης ἐκ Βουκουρεστίου	520.—
Γεώργιος Τσιάτας (Φούρκα Ἡλείου)	500.—
Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκιήλ	5.361.50
Κοινότης Μακρυχωρίου (Σαφῆ Σαμπάν)	2.000.—
Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκιήλ	624.—
Ναός Χρυσοκαστριωτίσσης Ἀθηνῶν	300.—
Μητροπολίτης Κορινθίας Δαμασκηνός	5.960.—
Ναός Ἀγ. Δημητρίου Κηφισιάς	1.000.—
Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας	233.80
Ἀσ. Πινόση δι' ἱερέως Γεωργίου Μακρῆ	800.—
Μαρία Κ. Παπαδοπούλου (ἐκ Βουκουρεστίου)	520.—
Θεοδ. Ἀποστολόπουλος	500.—

ἐν ὄλῳ Δρχ. 56 223.20

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱεράς Μονῆς ὁ ἅγιος Δημήτριος διακηρύττει ὅτι ἔκτιθεται εἰς πλειοδο-
τικὴν δημοπρασίαν τὴν 16 Ἰουνίου ἡ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν
καὶ ὄραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιμοδίῳ καὶ ἐνώπιον
τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν ἢ ἐνοικίας τῶν Ἐλαιο-
δένδρων τῆς Μονῆς τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ περιοχῇ Βό-
ξας συμφώνως τοῖς ἄρθροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 ἡ. ἔ. διακηρύ-
ξεως ἡμῶν ὧν δύνανται εἰς λάβωσιν γινῶσιν οἱ βουλόμενοι
προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμ(η)λιον τῆς Ἱεράς Μονῆς Ζερμπίτης διακη-
ρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐπι-
σκευῆ τοῦ κρημνισθέντος τμήματος τοῦ Μετοχίου Γόλας
συμφώνως τοῖς ἐν τῷ Γραφεῖῳ του εὐρισκομένοις ἄρθροις.
Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 9ην τοῦ Μηνὸς Ἰουνίου
ἡ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 11—12 π. μ. Ἐν Σηρο-
καμπίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον
τῶν ἄρμοδιῶν ἀντιπροσώπων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱεράς Μονῆς Ξενιάς προ-
κηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκ-
ποιήσεως τὰ κάτωθι χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀφιερῶματα τῆς
Ἱεράς Μονῆς Ξενιάς συμφώνως πρὸς τοὺς ἄρθροις καὶ ὑπο-
χρεώσεις ταῦταριθμοῦ συγγραφῆς, ἐν ἣ λεπτομερῶς ἀνα-
γράφεται τὸ εἶδος αὐτῶν καὶ τῆς ὁποίας ἀντίγραφα εὐρί-
σκονται παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Δημη-
τριάδος καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύναν-
ται εἰς λάβωσιν γινῶσιν αὐτῶν. α) 24 τεμάχια χρυσῶ νομί-
σματα, φλωριά, Αὐστριακά, δακτυλίδια κ. λ. π. 2) 11 ὀκά-
δες ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα ἀντικείμενα διάφορα καὶ 3) Ἐν
ὀρολόγιον τσέπης Ἀμερικανικόν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργη-
θήσεται ἐν Βόλῳ τῆ 2 Ἰουνίου 1929 ἡμέρα Κυριακῆ ἐν τῷ
συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν (Καφενεῖον Ἀργοναυτῶν)
ἀπὸ τῆς 10—12 τῆς μεσημβρίας ὄρας ἐνώπιον τοῦ Συμβο-
λαιογράφου Βόλου Δημ. Γεωργούλα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς
Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται α) διὰ τὰ 24 τεμ. χρυσῶ
νομίσματα δακτυλίδια κ.λ.π. δραχ. 2555.—β) διὰ τὰς 11
ὀκάδ. διάφορα ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα ἀντικείμενα δραχ.
2200.—συνολικῶς καὶ 3) διὰ τὸ ὀρολόγιον δραχ. 200.—
Οἱ πλειοδῶται ὀφείλουσι εἰς καταθέσασιν λόγῳ ἐγγυοδοσίας
ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1)5 τῆς ἀξίας τῶν ἐκποιουμένων ἀντι-
κειμένων ἄλλως δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὴν δημοπρασίαν.

Τύποις «Φοῖνικοι» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι